

klinjajo in obupujejo nad njim... »Moli zame!« ji je dejala s tresočim glasom, ki je izražal eno željo: živeti!

V sobo je prišel njen brat. Stopil je k postelji in rekel:

»Potrpi, vsak čas bo tu doktor!«

»Doktor,« je ponovila s smehljajočimi ustni in iskrečimi se očmi. V njej je vzknila nova iskrica upanja, in to upanje ji je dalo novega življenja.

Zdravnik je prišel. Ko ga je zagledala, mu je pomolila roke in za-ječala: »Pomagajte!...« Več ni mogla govoriti, le gledala ga je s prosečimi očmi. Zdravnik je spoznal, kaj je, zato je rekel:

»Hitro na voz in v Ljubljano; življenje je pri kraju!«

Naložili so jo in oddrdrali. — — —

Drugi dan zjutraj je umrla.

IVO TROŠT:

Bršljan in smreka.

Basen.

eleni bršljan je bohotno plezal po smrekovem deblu ter zaničeval svojo podpornico in dobrotnico smreko, kako počasi raste in se šele na starost drzne pogledati nekoliko po svetu. Vse drugače zna in dela to on, ponosni bršljan. V par letih je priplezal smreki na vršiček. Kam zraste šele v treh letih? Smreka ga spominja, kako je nehvaležen: po njenem hrbtu je zrastel tako visoko; za to jo pa sedaj zasmehuje, ko se je ošabnež preobjedel njenega soka, prenasitil nje lastne krvi.

»Lahko visoko spleza, kdor se naslanja na drugega. Ali težje je onemu, ki mora sam kvišku,«

pravi smreka.

»Pa bi se tudi ti naslonila na hrast ali brezo in bi zrasla v ponosno višino še veliko bolj in hitreje kot sedaj. Ko sem na koncu, ne vpraša več nihče, kako sem došel tja; samo da sem tam; ha, ha!«

»Meni je pa samo zato, da dosežem vrh z lastno močjo in ne po tujih plečih, rajša počasi nego prehitro, a gotovo. Ne more mi potem nihče očitati, kdaj in kako nisem dovolj hvaležna,« odvrne smreka.

Bršljanu ni bil všeč ta odgovor. Vriskal je v višavi in se posmehoval smreki: »Seveda, pritlikavci znajo hoditi samo po tleh.«

»Pa varno in zanesljivo,« odvrne smreka.

Bršljan se dvigne mimo smrečjega vršička visoko proti nebu in se ponosno ziblje v solnčni višavi.

V nekaj dneh pribuči vihar, odlomi prevzetniku vrh in odluči tudi ostalo steblo od smrekovega debla skoro do tal, da se onemogel skloni kot grda, dolga kača po zemlji.

Sedaj se pa oglasi smreka:

»Prijatelj sosed, sedaj vidiš, kdo je na boljšem: jaz ali ti, ki se ti je mudilo v zrak brez moje podpore! Le dvigni se, če se moreš! Meni se ni treba.«

Bršljan je molčal in žalosten čakal žalostne usode.

Učenci in učenke Ciril-Methodovih šol v Trstu
za „Rdeči križ“.

Živa slika predstavlja avstrijske dežele, združene okrog vladarja.